

Arrest

nr. 196 611 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2011 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Met een beslissing van 27 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de voormelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het nr. 109 118.

1.3. De voormelde beslissing van 27 augustus 2012 werd door de verwerende partij ingetrokken en bij arrest nr. 92 369 van 29 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd de afstand van het geding vastgesteld.

1.4. Op 29 oktober 2012 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing over de aanvraag van 27 augustus 2012 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd ingevolge het beroep van de verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 97 275 van 18 februari 2013

1.5. Op 23 oktober 2013 werd andermaal een beslissing genomen over de aanvraag van 28 december 2011. Deze werd ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.6. Op 21 december 2016 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 13 maart 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt door de verzoekende partij bestreden in het beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 205 658.

1.8. Ook op 13 maart 2017 nam diezelfde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: B(...), Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene kreeg een bevel en een inreisverbod op 24.10.2013, hem betekend op 15.04.2014. Betrokkene werd vandaag opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het feit dat zij ernstig ziek is, dat zij er in haar land van herkomst onvoldoende medische voorzieningen zijn en dat zij, zolang zij in de psychiatrische instelling verblijft, in de absolute onmogelijkheid is om België te verlaten uit eigen beweging. Uit de thans bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand,

noch met het feit dat zij nood heeft aan mantelzorg en algemene begeleiding. *“Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de weigering tot medisch regularisatie ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 13/03/2017 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.”*, zo betoogt zij nog.

2.2. De verwerende partij stelt daar in haar nota tegenover:

“dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker in het kader van de 9ter-aanvraag die op 13.03.2017 onontvankelijk werd bevonden.

Daarbij werd immers geoordeeld dat de aangehaalde medische problematiek dezelfde is als deze die werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag ex. artikel 9ter Vw. Per beslissing van 23.10.2013 werd die aanvraag ongegrond bevonden.

Tegen die beslissing van 23.10.2013 werd geen rechtsmiddel aangewend, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Voor zoveel als nodig wordt benadrukt dat artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt:

• R.v.V. nr. 153 854 van 2 oktober 2015

In zoverre het verdere betoog van de verzoekende partij verbonden is met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. De Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens van de zaak, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205 942; RvS 22 juli 2013, nr. 224 386).

Gelet op wat voorafgaat kan bezwaarlijk gesteld worden als zou er blijkens het administratief dossier geen rekening zijn gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, nu er op 13.03.2017 werd geoordeeld dat de aangehaalde medische problematiek dezelfde pathologie betreft als deze waarover reeds ten gronde werd geoordeeld in de beslissing van 23.10.2013.

Een schending van artikel 74/13 en artikel 3 E.V.R.M. is niet aan de orde, gelet op de beslissingen inzake de verblijfsaanvraag 9ter waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.”

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu bestaat er betwisting tussen de partijen over de vraag of er al dan niet afdoende rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij, alvorens het bevel af te leveren, op 13 maart 2017 heeft beschikt op de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die door de verzoekende partij op 21 december 2016 had ingediend. Verder verwijst zij ook nog naar de beslissing inzake de eerste aanvraag die de verzoekende partij had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Kernvraag is of dit gegeven in casu volstaat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing van 13 maart 2017 heeft de verwerende partij, op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat het om een herhaalde aanvraag ging die om die reden onontvankelijk moest worden bevonden. In de beslissing over de eerste aanvraag werd vastgesteld dat deze ongegrond was, en dit op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2013 waarin die onder andere van oordeel was dat *“er geen redenen [waren] om aan te nemen dat betrokkene na 2 jaar nog gehospitaliseerd zou zijn”* en dat *“de volledige ontsporing waarvan sprake”* *“louter hypothetisch”* was.

Hoewel het inderdaad zo is dat de verzoekende partij tegen deze beslissing geen beroep had ingediend en deze beslissing definitief is, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de verzoekende partij, middels haar nieuwe aanvraag, aan de verwerende partij te kennen had gegeven dat zij nog steeds en inmiddels al meer dan 10 jaar, ononderbroken was opgenomen in een psychiatrische instelling. In het arrest nr. 196 610 van 14 december 2017 werd uiteengezet waarom de argumentatie van de verzoekende partij

niet volstond om aannemelijk te maken dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat het om een herhaalde aanvraag zou gaan die op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kon worden bevonden. Dit gegeven doet er echter niet aan af dat de verwerende partij, wil zij handelen conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening moet houden met de gezondheidstoestand zoals die bestaat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en in de gegeven omstandigheden niet zonder meer kan terugvallen op een advies en een beslissing die de actuele toestand klaarblijkelijk niet langer weergeven.

In die optiek volstaat de verwijzing van de verwerende partij in haar nota, naar de beide beslissingen die werden genomen inzake de aanvraag om medische regularisatie niet. Door dat te doen maakt zij immers abstractie van de realiteit zoals die zich ten tijde van de afgifte van het bevel voordeed en zoals die aan haar werd ter kennis gebracht middels de aanvraag van 21 december 2016, met name het feit dat de verzoekende partij gedurende lange tijd en tot op heden ononderbroken in een psychiatrische instelling verblijft. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Derhalve moet worden vastgesteld dat geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS